

Conference Reports

North Atlantic Fiddle Convention

University of Limerick. Irland: 23–26 juni 2021.

North Atlantic Fiddle Convention – eller Nafco – arrangerades 2021 av University of Limerick. Som så många andra konferenser och seminarier de senaste åren, var den egentligen tänkt att genomföras redan 2020 på plats i Limerick, men sköts upp och gavs till sist online. Grundkonceptet för Nafco har sedan starten 2001 varit en kombination av konferens, workshops och konserter, en tredelning som även onlineversionen försökte bibehålla. Utöver konferensdelen, som den här rapporten kommer fokusera på, gavs även lunch- och kvällskonserter och workshops med begränsat antal deltagare via Zoom.

Konferensen ges på olika ställen vid varje tillfälle, men har sin hemvist vid Elphinstone Institute, University of Aberdeen. I fokus på Nafco är fiolmusik från områdena runt Atlanten. I praktiken innebar detta 2021 dock ett starkt fokus på framförallt forskning om traditionell musik från brittiska öarna, USA och Kanada. I de senare fallen dessutom i princip enbart forskning på musiktraditioner med rötter i de brittiska öarna. Därutöver fanns några presentationer som behandlade andra områden inom det geografiska området, däribland keynote föredraget ”We Hear What We Know” av Sven Ahlbäck som bland annat diskuterade svensk folkmusik, metrisk struktur och tonalitet. I några presentationer diskuterades också dans, även om dessa enbart utgjorde en mindre del av bidragen.

Presentationerna var indelade i tematiska sessioner vars titlar skvallrar om att även studier av något som kan verka som ett snävt forskningsområde – fiolmusik runt Atlanten – knyter an till flera av de frågor som också är aktuella inom såväl musketnologisk som humanistisk forskning i stort. Sådana teman var till exempel: genusperspektiv, relationen lokalt–globalt, frågor om traditioner och kulturarv, konstnärliga perspektiv, globalisering och estetik. Mer

specifikt för Nafco, vilket jag tycker jag mer sällan stöter på i andra sammanhang, var dessutom sessioner med forskning om specifika regioner och platser, dessutom en hel session enbart vikt för skotska fioltraditioner.

Av särskilt intresse ur ett svenskt perspektiv var sessionen ”National Melodies, Global Harmony? Identity, Agency, and Youth Cultural Production at Ethno-World Camp” med presentationer från forskningsprojektet Ethno research som utforskar det internationella ungdomsmusiklägret Ethno (för mer information om detta projekt, se <https://www.ethnoresearch.org/>). Projektet genomförs av personer från flera olika länder, såsom Storbritannien, Kanada, Kroatien, Portugal och Sverige. Även närvaron av konstnärlig forskning var märkbar om än inte omfattande. Detta gällde särskilt sessionen ”Musical Experience” i vilken bland annat frågor om konstnärligt utforskande ihop med andra musiker samt konsertverksamhet under covid-19 diskuterades.

För mig var Nafco ett kärt återseende efter många års frånvaro. Då – första halvan av 2000-talet – reagerade jag på att en hel del av den forskning som presenterades ofta var fallstudier av specifika spelmän, låtar och/eller mindre geografiska områden. Detta fanns fortfarande representerat vid 2021 års konferens, men i betydligt mindre utsträckning och med ett betydligt starkare inslag av de teoretiska perspektiv som också genomsyrar musketnologisk och humanistisk forskning i stort. Istället speglades ett forskningsområde som både lyckas presentera detaljer och i de allra flesta fall sätta in dem i vidare perspektiv relevanta även för den som inte exakt känner till just den spelmannen eller just den repertoaren. Samtidigt saknades de fortlöpande diskussionerna under sessionerna och i pauserna som i vanliga fall kännetecknar goda konferenser; en baksida som nog många fler än jag upplevt när konferenserna digitaliserats.

Avslutningsvis vill jag dock också påpeka att jag upplevde en tydlig uppdelning mellan forskare aktiva på brittiska

öarna, i USA och i Kanada och forskare från andra områden. I sin enkelhet illustrerat av att många presentatörer verkade ta för givet att det i auditoriet fanns en delad kunskap om specifika irländska eller skotska folktidningar och -repertoarer. För mig försvårade det ibland förståelsen av det som diskuterades markant. Samtidigt kan jag inte låta bli att tänka att detta kanske delvis möjliggjordes av den nästan totala frånvaron av forskare från andra områden runt Atlanten. I relation till sammansättningen av deltagare vid de inledande Nafco-mötena under 2000-talets första år, var frånvaron av exempelvis forskare från de skandinaviska länderna vid Nafco 2021 iögonfallande. ■

(Rapporten är en något reviderad återpublicering av rapport tidigare publicerad i *Musikk og tradisjon*, nr 35 2021.)

Karin L. Eriksson

ICTM Study Group on Ethnochoreology

31:a symposiet

Department of Ethnomusicology, Lithuanian Academy of Music and Theatre. Klaipeda, Litauen: 12–18 juli 2021.

Den 12–18 juli 2021 arrangerades det 31:a symposiet av ICTM Study Group on Ethnochoreology. Symposiet skulle egentligen ha ägt rum vid samma tid år 2020, men sköts upp ett år på grund av covid-19. Trots fortsatta restriktioner valde man att ändå genomföra det i år, men i hybridformat. En del av deltagarna befann sig i Klaipeda, medan resten deltog via Zoom. Study Group on Ethnochoreology är ICTM:s äldsta, och har i dag cirka 250 medlemmar världen över. I gruppen undersöks frågor rörande dans ur etnologiska och antropologiska perspektiv. Symposiets teman var *Dance and Economy* och *Dance and Transmission*.

Det första temat bjöd på presentationer som bland annat handlade om vad som sker när dans blir en kulturell produkt med ekonomiskt värde. Vad innebär en professionalisering och kommersialisering av en danskultur, till exempel ur ett genusperspektiv? Vem är det som vinner på att exportera vems danskultur? Vem är det som överhuvudtaget har möjlighet att bygga en karriär på sin danstradition? Ett exempel är Elina Seyes presentation som handlade om hur den senegalesiska danstraditionen *sabar* genomgått en maskulinisering i samband med

professionaliseringen. I Senegal är *sabar* en tradition som utövas av kvinnor, medan det framför allt är män som framför den i en internationell, professionell kontext. Seyes lyfte fram hur det är lättare för män än för kvinnor att bygga en karriär och försörja sig som dansare i Senegal. Hon tittade även på samband mellan ekonomi och moral, och hur dansare blir bedömda när de blir professionella dansare och syns i media. Hon menar att kvinnor ofta anklagas för oanständigt beteende medan män kan bli betraktade som feminina när de skapar sig en karriär som dansare.

Det andra temat handlade om trädning eller överföring av dans i vid mening. Hur överförs kunskap om dans: *vad* är det som överförs, *hur* sker detta, *vem* är det som lär eller lär ut danstraditionerna och *vilka* värderingar följer med i överföringen? *Hur* påverkas en danstradition när den byter kontext? Mats Nilsson, som i år bjöd på den enda presentationen från Sverige, diskuterade frågan om huruvida dans kan traderas via medier så som skriven text eller arkivfilmer, eller inte. Han jämförde dansträdning mellan levande dansare med överföring av danskunskap via arkivmaterial. Nilsson konstaterade att den närvarande kroppen behövs för trädning av dans medan arkivmaterial kan vara ett värdefullt komplement, men att det som finns i arkivet kan bli till dans igen om det på nytt levandegörs av dansande människor och att det som då uppstår blir en ny danstradition parallell med den obrutna traditionen.

Tóta Árnadóttir diskuterade faktumet att det finns allt färre aktiva utövare av kvaddanstraditionen på Färöarna. För att få fler unga att vilja dansa, valde man 1997 att införa kvaddans i skolans läroplan, men utan resultat. Nu undrar hon om UNESCO:s konvention om immateriella kulturarv kommer att göra någon skillnad. Árnadóttir menar att det finns flera problem med att kvaddansen traderas i skolan. Hon konstaterar att flera av lärarna inte är vana kvaddansare själva och därmed rädda för att göra fel, samtidigt som de lärare som är traditionsbärare inom kvaddans och som skulle kunna utveckla didaktiska förhållningssätt inte stötts av systemet. Hon ser också att det finns ett fokus på balladernas text i skolan, och att det saknas fokus på kvaddans som dans, eller för den delen på helhetsupplevelsen. Eleverna sjunger texten och utför dansformen i stora gymnastiksal, vilket ger dem en helt annan upplevelse än det dansare får som dansar kvaddans på fest. Árnadóttir menar att man måste möjliggöra den senare typen av upplevelser för de unga för att de ska få en chans att lära känna kvaddanstraditionen i dess helhet.

Norge bjöd på ett livligt och intressant panelsamtal. Deltagarna presenterade en kontrovers som för några år sedan utspelade sig i den norska kappleiksvärlden. Situationen var den att flera av A-klassens hallingdansare tröttnat på att det var en och samma person som gång på gång vann kappleikarna – en dansare som enligt dem inte dansade på det sätt de själva upplevde att folkdansnorge menar att man ”ska” dansa, utan med ett mer expressivt och teatraliskt uttryck. De undrade vad det var för idé att de själva fortsatte att dansa enligt traditionsnormen, när det var ett annat ideal som ständigt vann. Panelens deltagare intog olika positioner – såsom danspedagogens, danskritikerns, jurymedlemmens och traditionsbärandens – och diskuterade den här situationen ur dessa olika positioner. Det blev ett intressant samtal om tradition, värdering, juryarbete och om vem som äger en tradition.

György Martin (1932–1983) var en ungersk danshistoriker och folklorist som inspirerad av Zoltán Kodály och Béla Bartók dokumenterade dans på den ungerska landsbygden. Han kan sägas vara den som präglat ungersk folkdansforskning allra mest. I våras utgavs en antologi innehållande nytvingsartiklar av György Martin samt ett antal artiklar som analyserar och kommenterar hans verk, och på symposiet gjordes detsamma. Bland annat analyserade Sándor Varga de metoder och teorier Martin använt sig av, och hur dessa står sig i relation till dagens dansforskning. Colin Quigley redogjorde för i vilken utsträckning Martins verk uppmärksammats och använts inom internationell dansforskning, samt vilka spår han lämnat efter sig. Csilla Könczei diskuterade olika metoder för att levandegöra dans ur arkivmaterial, och hur materialet i Martins dokumentation lett till en standardisering av dessa danser inom den ungerska danshusrörelsen. Genom den här typen av analyser och kommentarer menar jag att Martins arbete på nytt görs aktuellt och användbart.

För många av deltagarna var den hybrida symposieformen en ny erfarenhet. På många sätt fungerade det bra. Flera av föredragen var inspelade i förväg, så om någon hade för svag internetuppkoppling när det var dags för deras presentation, kunde arrangörerna istället sända den förinspelade versionen. Efter varje session gavs det möjlighet att mötas i mindre grupper via Zoom. Varje gång fanns valet mellan ett rum där diskussionen från de senaste sessionerna fortsatte och ett annat rum för allmänt umgänge – som att umgås över en kopp kaffe. I slutet av symposiet konstaterades att denna hybrida symposieform

bäst passat för dem som varit med via Zoom, och att en del av dem som varit på plats i Klaipeda upplevt att deras röster inte blev lika tydligt hörda under diskussionerna. Den övergripande uppfattningen verkade dock vara en glädje över att symposiet kunde genomföras trots pandemin.

Jag tyckte att det överlag var en väldigt intressant konferens, där framför allt det andra temat bidrog till många intressanta presentationer då *transmission* ständigt är ett centralt tema inom de dansgenrer som studeras inom den här studiegruppen. ■

Anna Björk

Heroes, Canons, Cults. Critical Inquiries

Internationale Sommerakademie der MDW, Universität für Musik und Darstellende Kunst.

*Reichenau an der Rax, Österrike
& online: 11–14 augusti 2021.*

<https://repo.mdw.ac.at/isascience/2021/texts/BoA.pdf>

Covidpandemin har inneburit att åtskilliga konferenser först har skjutits upp men efter hand ägt rum i hybridformat. En av dessa var 2021 års internationella sommarakademikonferens ISA Science vid Universität für Musik und Darstellende Kunst/University of Music and Performing Arts i Wien, som egentligen skulle ha hållits 2020. Flera av medarbetarna vid MDW är mycket aktiva i internationella sammanslutningar inom bland annat musiketnologi, och MDW har under 2021 hållit flera hybridkonferenser av olika karaktär via Zoom, öppna även för registrerade passiva deltagare att ställa frågor och delta i diskussioner. Den årliga sommarakademien omfattar också masterclasskurser och en festival med konserter och föreställningar.

Årets tema *Heroes, Canons, Cults. Critical Inquiries* inbjöd till en rad problematiserande perspektiv på alla tänkbara områden inom musik, teater och film. I Call for Papers påpekade man att:

across all musical styles and in various cultural contexts, heroes, canons, and cults contribute to the creation of normative, exclusionary, and even violent overall conditions while dictating what is to be considered worthwhile and appropriate for being heard and seen. Heroisation, canonisation,

and cultivation also determine what remains unheard and unseen or is disparaged as unworthy or inferior.

Man betonade särskilt postkoloniala, feministiska, queera och klassmässiga perspektiv på musik och scenkonst.

Konferensen var förhållandevis liten med 33 deltagare, varav fyra key note speakers. Gott och väl hälften av talarna – plus organisatörer, lyssnare och teknisk personal – var på plats i Reichenau an der Rax och resten deltog online, bland dem jag själv.

Olika musikområden behandlades av talarna: rock och jazz, västerländsk konstmusik, traditionell musik, filmmusik med mera. Perspektiven rörde bland annat kolonialism, genus, kulturarvsskapande och antisemitism. Några inlägg berörde androcentriska normer inom musikindustrin (Anna Ramstedt och Isabella Scheibmayr), visuell konstruktion av maskulinitet i musikalerna och filmer (Susanne Scheibhofer, Timur Sijaric och Maria Fuchs) och kritiska perspektiv på enskilda musikpersonligheter som Meyerbeer och Wagner (Morten Grage) eller estniska Miina Härma (Nuppu Koivisto). Mitt eget paper hade rubriken "Male Supremacy, Gendered Violence and the Categorization of Ballads. Rethinking the Construction of Heritage Formation" och presenterade delar av det projekt som bland annat publiceras i detta nummer av *Puls*. I samma panel behandlade Nuša Hauser nationella och identitetsrelaterade föreställningar kring den så kallade istriska skalan i kroatisk musik och Urša Šivic talade om kanonisering av slovensk traditionell musik under efterkrigstiden.

Konferensen omfattade fyra keynoteföreläsningar. Mina Yang från Kalifornien tog upp hur västerländsk konstmusik ska kunna göras tillgänglig för fler personer ur etniskt och ekonomiskt underprivilegierade grupper i USA efter covid-19. Den franska musikprofessorn Esteban Buch diskuterade, utifrån senare års kritik av Beethoven som musikhjälte, hur heroism idag kan spåras i bland annat filmmusik. Hur genealogier kan uppehålla, förändra eller rasera kanonbyggande diskuterades av den amerikanska musikvetaren Denise Gill. För mig var Milena Dragičević Šešićs keynote särskilt intressant. Den hade titeln "National Mythomoteurs: Do Cultural Policies and Contemporary Art Practices Challenge the Creation of National Cults and Canons?" och tog upp frågeställningar kring vilket ansvar nationers kulturpolitik har för att underblåsa eller motarbeta nationalistiska krafter, och hur enskilda

kulturutövare förhåller sig till problematiken. Dragičević Šešić är serbisk musikprofessor och har suttit på flera poster inom UNESCO och andra organisationer.

Majoriteten av deltagarna var, inte oväntat, från länder i centrala och östra Europa; det var också främst de som deltog på plats. Övriga representerade Nord- och Sydamerika, Japan, Indonesien, Turkiet och Nordeuropa. De flesta inläggen rörde västerländsk konstmusik och populärmusik. Det fanns betydande skillnader beträffande i vilken grad det djupare kritiska perspektiv som avsågs i Call for Papers genomsyrade olika inlägg. Konferensens tema kommer dock säkert att återkomma i andra arrangemang framöver.

Att delta aktivt digitalt i en konferens innebär uppenbara nackdelar beträffande social kontakt, som att inte kunna tala direkt med andra deltagare i diskussionspass och under lunch- och kaffepauser, att man inte alltid ser vem i publiken som ställer en fråga och så vidare. Problem med internetuppkopplingen för flera onlinedeltagare försvårade i viss grad koncentration och fokus samt störde ljud- och filmklipp. Distansen i onlineformatet är märkbar även i efterhand, vid författandet av denna rapport. Fördelarna är dock stora, bland annat att över huvud taget kunna ta del av intressant kunskapsförmedling internationellt och att deltagande är mindre avhängigt av såväl flygresor som kostnader. ISA-arrangörerna hade förberett tekniken väl, men vissa delar fungerade ändå dåligt. Funktionaliteten hos onlinekonferenser lär öka snabbt men är beroende av att det finns en större, resursstark institution som värd. ■

Ingrid Åkesson

Uppstartsmöte med projektet Power Relations in Higher Music Education

Association Européenne des Conservatoires, Académies de Musik et Musikhochschulen (AEC) samt 10 europeiska institutioner.

University of Music and Performing Arts Graz, Austria & Zoom: 10–11 september 2021.

<https://aec-music.eu/project/prihme-2020-2023-erasmus-strategic-partnership/>

Under det senaste årtiondet har maktrelationer inom högre musikutbildning fått uppmärksamhet både inom forskning och i media. Det handlar ofta om systemrelaterade ojämlikheter och missförhållanden som i sin mest extrema form ger bränsle åt diskriminering, mobbing, segregation och sexuella övergrepp. Det handlar också om mer subtila fenomen som till exempel vilka genrer som får plats inom högre musikutbildning, så kallad "genring" på engelska. Maktrelationer påverkar lärande och arbetsmiljö inom högre musikutbildning på många sätt; undervisning, rekrytering, vardaglig kommunikation och bedömning är några exempel på dimensioner som berörs.

Under två intensiva stormötesdagar i september 2021 sjösattes projektet "Power Relations in Higher Music Education" (PRIhME), där tio europeiska institutioner för högre musikutbildning under tre år ska undersöka maktrelationer och i förlängningen gemensamt bygga mer demokratiska och inkluderande musikutbildningar. Själva kärnan i projektet är fyra stormöten (*stakeholder assemblies*) där runt 50 ledare, lärare och studenter vid institutionerna möts för att diskutera maktrelationer i alla dess uttryck och varianter, så som makt som fenomen, genus, socioekonomiska frågor och slutligen förbättringsåtgärder.

Målet för stormötena är att:

- Skapa ett rättvist, jämlikt och tryggt forum för att undersöka maktrelationer i institutioner för högre musikutbildning.
- Lyfta in maktfrågor i vardagliga konversationer, det vill säga minska det tabubelagda i samtal om maktrelationer.
- Föra diskussionen om maktrelationer mot centrum för musikinstitutioners verksamhet, så att undervisning, administration och ledarskap kan undersökas utifrån en praxisnära, vetenskapligt uppdaterad synvinkel.

- Testa en modell för deliberativ demokrati (samtalsdemokrati), som även kan replikeras av de deltagande institutionerna lokalt eller nationellt.
- Verka för kulturell förändring som bemyndigar människor och främjar social inkludering.
- Etablera en uppförandekod som AEC:s medlemmar och en vidare grupp aktörer inom musikpedagogik kan tillämpa.
- Verka för trygga och stödjande lärandemiljöer och arbetsförhållanden.

Efter det första stormötet sammanställdes en lång lista på rekommenderade åtgärder, baserat på diskussionerna mellan ledare, studenter och lärare. Under rubriken "Institutional Practices on Admission, Evaluation, Curriculum" finns formuleringar om att musikinstitutioner som regel behöver bredda sitt utbud, och att kursplanarbetet bör bygga på forskning och kunskapsutbyte med avseende på konstnärliga och didaktiska aspekter i vid bemärkelse. En av rekommendationerna handlar om upprättande av en "ordbok" med nyckelord kopplade till maktrelationer och årliga workshops för att uppmärksamma fenomen som "exclusion", "hidden taboos" och "genring".

Under de tre år som projektet ska pågå, kommer stormötena att generera kunskap och rekommendationer för att slutligen presenteras i en akademisk publikation och i policydokument. Det finns i skrivande stund inga färdiga resultat att presentera. Musikhögskolan i Malmö deltar i PRIhME med en grupp bestående av rektor, en utbildningsledare, en forskare, två utbildningskoordinatorer, två lärare och två studenter. Vid Musikhögskolan har det också fattats beslut om att bygga vidare på PRIhME-projektet med ett lokalt arbete under temat "Musik, makt och mening". I Malmö planeras en seminariereserie med kritiska vänner kring frågor som dessa: Vilken är musikens och musikens makt och inflytande idag? Hur kan den komma att se ut i framtiden? Hur – och av vem – bedöms konstnärlig kvalitet i musikutbildning, forskning och kulturliv?

Som framgår ovan syftar PRIhME-projektet både till att skapa ny kunskap, utveckla nya former för demokratiarbete och till att producera resultat i form av rekommendationer och policydokument. Det som utspelar sig i stormötesmiljön följs upp i stöttande grupper som redaktionsrådet och styrkommittén, med medlemmar från samtliga deltagande institutioner. För undertecknad, som ingår i redaktionsrådet, har projektet hittills präglats av spännande samarbete, covid-restriktioner och diskussioner

i Zoom. Kanske är det till och med så att covid-effekterna gett upphov till extra uppfinningsrikedom, i synnerhet när det gäller engagerande stormötesteknik i lägen där deltagarna kommunicerar via sina skärmar. Det andra stormötet äger rum i februari 2022, förhoppningsvis med möjlighet till verkliga möten. ■

Projektfakta:

Projekt: *Power Relations in Higher Music Education* (PRIhME), 2021–2024.

Deltagare: Association Européenne des Conservatoires, Académies de Musique et Musikhochschulen (AEC) och följande 10 institutioner: Royal Irish Academy of Music, Popakademie Baden-Württemberg, Mannheim, Tyskland, University of Music and Performing Arts Graz, Österrike, Musikene San Sebastian, Spanien, Saint Louis College of Music, Italien, Academy of Music Zagreb, Kroatien, Academy of Music Krakow, Polen, Musikhögskolan i Malmö, Lunds universitet och som associerad partner National University of Arts, Kharkiv, Ukraina).

Eva Sæther

Symposium med Study Group on Sound, Movement, and the Sciences (SoMoS)

*Kungliga tekniska högskolan. Stockholm
& online: 28–30 september 2020.*

<http://ictmusic.org/group/ictm-study-group-sound-movement-and-sciences/post/proceedings-first-symposium-ictm-study-group>

ICTMs nyaste arbetsgrupp är Study Group on Sound, Movement, and the Sciences (SoMoS). Gruppens första symposium hölls online 28–30 september 2020. Vård var André Holzapfel på Kungliga tekniska högskolan (KTH) i Stockholm. Totalt var det 40 deltagare och alla inlägg var förinspelade och låg kvar på symposiets webbsida en dag för att kunna ses i olika tidszoner. Sammanfattningar i form av abstracts finns publicerade online.

Förutom från musik- och dansetnologi/antropologi fanns bidrag med inslag av fysiologi (medicin), psykologi, neurovetenskap och virtuell reality. Presentationerna var något fler om ljud (musik) än rörelser (dans) och

färre om kopplingen däremellan. Keynotetalare var Gedeminas Karoblis, Norges naturvetenskapliga och tekniska universitet (NTNU) i Trondheim, som pratade om kinestetiska undersökningar utifrån Husserls fenomenologiska filosofi kombinerat med intervjuer och *motion capture*, en teknologi att fånga rörelser digitalt.

Motion capture fanns också med som metod i flera av presentationerna. I en spelades en polska av spelmän samtidigt som två dansare filmades med motion capture. Detta jämfördes sedan med när samma dansare dansades till förinspelad musik. I en annan presentation var motion capture en metod kombinerat med förkroppsligad expertkunskap hos forskaren själv samt dansnotation (Laban), en triangulering där syftet var att tydliggöra hur en person improviserar i ett tangomotiv.

Ett genomgående och tydligt stråk var kvantitativa och datoranalyserade metoder vad gäller forskning i och om musik. En presentation handlade om corpusanalys av persisk klassisk musik, en annan om analys av javanesisk musik. I en presentation studerades makam som en markör av musik runt Indiska oceanen. Olika ragatolkningar i Indien liksom melodiska system och jämförelser mellan musiktraditioner i Nordindien och Marocko är andra exempel på datoriserade analyser av musik. Musikens *timing patterns* i tre olika musiktraditioner och i tre olika kulturer var utgångspunkt i en presentation. Jazz, candombe och djembe spelad i Storbritannien, Uruguay och Mali analyserades och jämfördes. En likartad idé var en studie av akustisk och koreografisk koordinering i Maractupercer i Brasilien respektive Lissabon. En annan form av jämförelse, mer över tid än geografi, var den om musikterapeutisk potential i musiken mellan Ottoman-eran och dagens Turkiet.

Synkroniseringen mellan kropps rörelser och rytms beat i Capoeira liksom kombinationen av olikheter och livlighet i danser på Kreta, samt en studie av hur man kan överföra kropps rörelserna hos dansare från Azerbadjan till melodiska och rytmiska mönster, är tydliga försök att se hur och om musik och dans samverkar. Hit kan också studien av tolkningen av rumänsk hora räknas, liksom den om rituell manlig dans från Sri Lanka. Ett bidrag var mindre empiriskt och handlade om socialt situerad estetik med utgångspunkt i antropologi och neurovetenskap.

Mitt intryck är att fältet SoMoS lider av två hierarkier. Dels har musik ofta tolkningsföreträde visavi dans,

vilket visar sig främst genom valet av begrepp, dels ses naturvetenskap som mer vetenskapligt visavi humaniora. Å andra sidan verkar det finnas en vilja att bryta ner dessa hierarkier och låta dem bli mer jämställda. Symposiumet visar att det inte är helt lätt att föra samman humanistisk/samhällsvetenskaplig mjukdataforskning med mer hårda tekniker och metoder från naturvetenskaperna – men pekar ut en väg framåt. Framtiden får utvisa hur och om det fungerar, men spännande är det. Nästa symposium är planerat till 26–29 oktober 2022 i Spanien, på Universitat Autònoma de Barcelona. ■

Gruppens hemsida: <http://ictmusic.org/group/sound-movement-sciences>

Gruppen har förutom sin hemsida på ICTMs portal också en facebookgrupp: <https://www.facebook.com/ICTM.SoMoS/>

Mats Nilsson

Music and Racism in Europe 2021

Online Symposium.

Suoni, Finland: 20–22 October 2021.

The symposium *Music and Racism in Europe* took place online for three days in October 2021. It was hosted by the research association Suoni, Finland, and led by two organisers: Jasmine Kelekay (Uppsala University) and Kim Ramstedt (University of Helsinki). The aim of the symposium was to highlight the current surge of interest in the relationship between racism and music as seen both in the music industry and in music scholarship. The symposium aimed to bring discussions about racism and music, more often concerned with the US, to the European context, inviting scholars working on the topic – music and racism in Europe – from different fields and disciplines.

The scholarly work presented during the symposium was well-founded in empirical materials drawing on for example ethnographic work on drumming groups and nightclub bouncers. Anna Beatriz Zanine Koslinski presented an ethnomusicological study of how recreational drumming groups in Europe appropriate Maracatu, a Northern Afro-Brazilian religious music culture. The work involved discussion of the music culture of Northern Brazil as well as the drumming group practices around it in Europe, and

what the differences between those musical practices might mean. There were also several papers presenting historical music analysis, with material from for example Finland, Germany, and Austria. For example, Marika Kivinen presented a critical analysis of the piece “Rarahu” (1922), analysing the racism, exotisation and sexism in representations of Polynesian women. During the second day a Nordic music industry panel was moderated by Anthony Kwame Harrison, a prominent US scholar working on race, identity and hip-hop music. The industry panel was given as a Facebook event and was open for all. The participants, Jason “Timbuktu” Diakitè, Renaz Ebrahimi, and Lena Midtveit, discussed the current state of racism in the music industry from their different positions as artist, journalist, and industry CEO.

During the symposium the analysis that was presented and discussed included music cultures of not only Northern Europe but also among others Spain and Portugal, Brazil, and Angola. But examples from Northern Europe dominated the discussions. One of the keynotes by Kira Thurman focused on classical music and race, while the other one by Luis Manuel Garcia-Mispireta related racism to popular music contexts. The mix of musics and contexts indicated that the organisers wanted to bring discussions about racism in music together across disciplinary boundaries, thus creating meetings between different disciplines, musics, countries, and research traditions. In doing so the symposium’s presentations contributed with new and rich knowledge on the topic of racism and music and may serve as a starting point for deepening significant discussions on the topic in European scholarship.

Largely missing from the symposium were sessions and papers developing and discussing the theoretical and methodological frameworks used – or, indeed, sessions and papers discussing what theoretical and methodological development might be needed for researchers investigating racism and music in the European context. In order to develop scholarship on racism and music in Europe it would be valuable to engage with scholarly discussions about risks of essentialising, and scholars should be addressing what kind of ontology and what definitions of subjectivity and intersectionality are being used. Depending on how race and racism is understood – in materialist, social constructionist, discourse or even neomaterialist theory – very different types of research can be pursued. In critical race studies there are ongoing discussions about epistemology in research on race and

racism. Similar discussions can also be found in other longstanding scholarly traditions about power and culture in, for example cultural studies and feminist studies. While there was a consensus in the symposium about the need to highlight and critique racism in music there appeared to be varying understandings of what racism is, what a subject is, and how racism should be researched and combatted. These differences could be drawn forth and examined in order to pursue theoretical development for research on music and racism in Europe. ■

Ann Werner

Music and Minorities

11th Symposium of the ICTM Study Group on Music and Minorities

Institute of Language and Folklore (Uppsala), Swedish Performing Arts Agency and Uppsala University, Uppsala, Sweden, & Online: 25–29 October 2021.

https://musikverket.se/wp-content/uploads/2021/10/MusikV_MusicandMin_211022_ver4.pdf

After being postponed twice from its original dates in June 2020 and January 2021, the 11th Symposium of the ICTM Study Group on Music and Minorities finally took place on-site in Uppsala, Sweden between 25–29 October 2021. The conference was held at ISOF (Institute of Language and Folklore) and organized by the Swedish Performing Arts Agency, the aforementioned ISOF and Uppsala University. The format of the symposium was hybrid, which meant that speakers and listeners participated both online and on-site.

As one of the members of the local arrangements committee, I will not assess the efforts of the organisers, but I think I speak on everyone's behalf when I say that we were all very happy to be able to finally make the symposium happen. The hybrid form caused a great deal of extra work, with which we were greatly supported by professional help with image and sound as well as by ethnology and anthropology students from Uppsala University. The participants, who after a year and a half of corona had established a good Zoom-routine called in from four continents from all over the world. This also meant that we had people joining from different dates at the same time. The hybrid format also meant that a majority of

the presentations could be streamed – after some initial problems – on ISOF's home page to anyone interested in the discussed topics.

These topics were divided into four categories: 'Music of minorities as national cultural heritage', 'Theoretical and methodological considerations', 'Ecological issues', and 'New research'. The topics were of a great diversity, which the first day of the conference proved when Krister Malm presented an example of "Take the 'A' train" on Trinidadian steel pans and Jakub Kopaniecki talked about the use of Kayah's "Testoseron" as an act of rebellion at the 10th Wrocław Equality March and as a way to react to a counter-demonstration.

The conference also contained a sad note due to the passing of Adelaida Reyes. A memorial session remembered her and her valuable scholarship that has meant a great deal to ethnomusicological scholarship around the world. Preceding the memorial session, a panel devoted to Reyes' scholarship led by Ursula Hemetek and Mark Kölbl explored how Adelaida Reyes work can be taken further in the future and how this moment can be a reflection of disciplinary paradigms. The panel asked questions such as: "who speaks to whom about whose music and who is representing knowledge?" It proposed perspectives like these as a way of decolonizing minorities studies.

Questions similar to these also resonated in papers by other presenters, such as Fulvia Caruso and Francesca Cassio. At the same time, many communities themselves have also dealt with the question of who can speak for the group. Such as the question what can represent Albanian music as Alma Bejtullahu discussed, or the question what the right or wrong interpretation of Sevdalinka is – a discussion that Alenka Bartulović presented and that returned in a Swedish context a couple of days later in Jasmina Talam's presentation.

The participants of the conference were also reminded of the variety of interesting and important music-related topics that are being researched all over the world. Among them were historical topics, such as the musics of the various minorities – such as many Turkic – of the Russian empire. Materials of these minorities have been collected at various points in time, going back more than a hundred years, for example in prisoners-of-war camps, and ended up in various European archives. At the same time one of

the conference themes – “Ecological issues” – reminded us of very urgent issues, such as the role music plays at UN Climate Change Conferences, as Hilde Binford showed. Another interesting presentation on the topic was held by Burcu Yaşın that actualised the influence of gentrification on sounds and music in the Roma quarters of Sargöl in Istanbul. She presented empirical material and a great analysis of the soundscape shows the way gentrification changes the possibility of sounds and music.

Though the majority of the conference took place in hybrid form, some points in the programme could only be attended on-site. On Monday, all participants were invited to Uppsala Castle by the governor and the symposium dinner on Thursday offered great food, great music and great company. On Wednesday an excursion to the Erik Sahlström Institute in Tobo was scheduled as well as a visit to Esbjörn Högmark, who is incredibly experienced in building the Swedish keyed fiddle. The excursion was concluded with a concert at the Erik Sahlström Institute. The work being done at the hosting organisation ISOF was also presented and the participants gained insights into the various fields in which they are active.

After a long period of Zoom meetings, it was refreshing to be able to meet in person again and to have informal conversations and cups of real coffee. The conference also indicated important development points for the field of minority studies, as the study group president Svanibor Pettan summarised on the final day. Out of those, discussions on how “minorities” should be defined and the need for decolonisation arose as the most timely. ■

Mischa van Kan